

ד. בשר ואימורים של פרים הנשרפים; לדברי רבי שמעון (מג.) אין פיגול נוהג כלל בקרבנות שאינם נעשים על מזבח החיצון. לחכמים – יש תורת פיגול בהם, ודוקא כשחישב על האימורין, נתפגלו הם ונתפגל הבשר – כן אמר ר' אלעזר. אבל מחשבה על הבשר אינה מפגלת, שאין הבשר מן הנאכלים, לא לאכילת אדם ולא לאכילת מזבח.

ברמב"ם משמע שהאוכל מבשר חטאות הפנימיות שנתפגלו – אינו חייב כרת, מפני שאין להם מתירין. ודלא כרש"י (ע' רעק"א; רש"ש כאן ובמעילה ט. ואבי עזרי פסוה"מ יח.ח. והשמיט דין 'פיגל באימורין נתפגלו הפרים).

דף לו

נז. האם המחשבות דלהלן פוסלות את הזבח? ומה דינו של האוכל ממנו?

- א. חשב להניח הדם או האימורים למחר; להוציאם חוצה.
 - ב. חשב להניח הדם למחר ואח"כ חשב מחשבת פיגול.
 - ג. ליתן את הדם שלא במקומו הראוי, בזמנו; שלא בזמנו.
 - ד. שיאכלוהו או יקריבוהו ערלים או טמאים; חשב לערב את דמו בדם פסולים; חשב על הפסח לאכלו נא או לשבור בו עצם.
 - ה. שיאכלוהו טמאים חוץ לזמנו.
 - ו. להכניס הדם להיכל.
- א. שחטו על מנת להניח דמו או אימוריו למחר, או להוציאם לחוץ; רבי יהודה פוסל, שהמחשבה כמעשה. וחכמים מכשירים.

התוס' צדדו שמחשבת הוצאה אינה פוסלת לרבי יהודה אלא בדם ולא באימורים, שהרי אין הזבח נפסל בהוצאת האימורים לאחר עבודות הדם. ובמנחות (יה.) צדדו התוס' שמא מחשבת אימורין לר' יהודה לא פסלה אלא מדרבנן. והנצי"ב כתב שלא נפסלו אלא האימורים לבדם, והבשר ייאכל.

לדעת הכל אין חיוב כרת באכילתו.

ב. חשב מחשבת הינוח ואחר כך מחשבת פיגול; לדברי חכמים – הרי זה פיגול והאוכלו בכרת, שהרי לא נפסל במחשבה הקודמת. ורבי אבא אמר שגם רבי יהודה מודה לדבר, שנעשה 'פיגול'. ונדחו דבריו, שכיון שחשב מחשבת פסול אחרת, לא נקבע הפיגול במחשבת 'חוץ לזמנו'.

ג. חישב ליתן הדם על המזבח בזמנו, שלא במקומו; למ"ד שלא במקומו כמקומו דמי – כשר, למ"ד לאו כמקומו דמי – אמרו בגמרא שבדין היה לפסול לדעת ר' יהודה שסובר מחשבה כמעשה, אלא שר' יהודה עצמו סובר כמקומו דמי.

לחכמים, למ"ד לאו כמקומו דמי – פסול, כשאר מחשבת 'שלא במקומו' (עתוס' לעיל כו.). ויש סוברים שכשר מפני שאין מחשבת שלא במקומו אלא ב'מקום משולש' שדם ובשר ואימורין פוסלים בו (הר" יום טוב – בתוס' לעיל כט.).

חישב ליתן חוץ לזמנו שלא במקומו – פסול, ואין בו כרת לאוכלו. ולמאן דאמר 'שלא במקומו כמקומו

דמי' – אמרו (לעיל כז) שפסול רק לר' יהודה הפוסל במחשבת הינוח, אבל לדעת חכמים – כשר, שדבר אחר גרם לו להיאסר באכילה ולא מחשבת הפיגול.
כן נראית דעת הראב"ד להלכה (פסוה"מ טז, ו ע"ש בכס"מ).

ד. חשב שיאכלו או יקריבוהו טמאים; חשב לערב דמו בדם פסולים; לאכול הפסח נא או לשבור בו עצם – כשר. ואפילו לר' יהודה העושה מחשבה כמעשה, אין כאן מחשבת פסול לקרבן [ורבי יהודה לשיטתו שדם בדם לא בטל], או מחשבה בדבר התלוי בו ולא באחרים.

ה. חשב שיאכלוהו טמאים חוץ לזמנו; לדברי רבינא בר סלא הרי זו מחשבת פיגול והאוכלו בכרת. רבא אמר להוכיח כדבריו, ודחו הוכחתו.
ופסק הרמב"ם (יה, ט) שחייב. והוא הדין במחשב שיקטירו טמאים אימוריו חוץ לזמנו.

ו. חשב להכניס דמו להיכל; לחכמים כשר. ולרבי יהודה, מבואר בגמרא שתלוי הדבר במחלוקת תנאים בדעתו האם דם נפסל בכניסתו להיכל [גם אם לא נזרק על המזבח הפנימי], כי אז פוסל במחשבה זו (וגם עובר באזהרת לא תזבח... כל דבר רע. ערש"י ותוס'), אם לאו.
ומכל מקום אין חיוב 'כרת' לאוכלו.

נת. א. מה דינו של השוחט חטאת בדרום העזרה?

ב. מה דינו של טמא האוכל בשר הפסח שנזרק דמו ולא נצלה, או לחמי תודה שלא הורמו?

ג. מה דינו של האוכל אימורי קדשים קלים בטומאה?

א. השוחט את החטאת בדרום העזרה; מבואר בגמרא שנחלקו שני תנאים אליבא דר' יהודה האם עובר באזהרת לא תזבח... כל דבר רע ולוקה, או פטור (על דבר רע אתה מחייבו ולא אתה מחייבו על חטאת שנשחטה בדרום).

ב. רב חסדא בשם רב דימי בר חנינא אמר: בשר פסח שלא הוצלה ולחמי תודה שלא הורמו – חייבים עליהם כרת משום אכילת קדשים בטומאה, הגם שאינם ראויים כמות שהם לאכילה. רבא אמר להוכיח כדבריו, ודחו ההוכחה.
הרמב"ם פסק שחייבים (פסוה"מ יה, יט).

ג. האוכל אימורי קדשים קלים בטומאה – חייב כרת כאכילת בשר בטומאה (אשר לה) – לרבות אימורי קק"ל לטומאה. [בטומאת הגוף – דינו בכרת. ובטומאת בשר – בלאו פסחים כד:].

פרק רביעי; דף לז

נט. א. אלו קרבנות דינם בזריקה (בריחוק) מן הכלי על המזבח, אלו בשפיכה (מקרוב) ואלו במתן אצבע?

ב. הניתנים בזריקה שנתנם בשפיכה, או להפך – מה דינם?